

Thay mặt Bốn sư THÍCH HẢI-QUANG
 PHÁP-HOA PHẬT TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO TRÀNG
 1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel : (520) 445-7747
 Web site : www.phaphoatu.com

TẠI SAO KHI CÒN SỐNG MÀ “HỒN” ĐÃ BỊ ĐẠO ĐỊA NGỤC RỒI ?

(Tiếp theo kỳ trước # 102)

.....
 Có hôm bỗng nhiên, bà bị lạnh run đến hai hàm răng đánh lập cập không kèm chế được. Bà cũng lại hoảng hốt la lên là có hai con mãng xà lớn màu đỏ, màu xanh cùng vô số rắn lớn nhỏ, nhện to, bò cạp, các loại bọ..vv...đến đòi mạng bà. Chúng bò lúc nhúc đầy phòng, bò đầy trên trần nhà, lên cả trên giường, chúng bao chung quanh bà nằm, nhưng không mổ bà được vì có đắp **MÈN TỖ LÔ**. Sợ quá nên bà quơ tay chân la hét và lớn tiếng niệm Quán Thế Âm Bồ Tát liên tục một lát chúng mới lui ra xa một tí thôi.

Có lúc bà lại lên cơn hoảng loạn đưa ngón tay chỉ cho chúng con bảo rằng có hai ông to lớn **MẮT TRẮNG MẮT ĐEN** đến đứng nơi đầu giường, bà chấp hai tay xá xá, miệng niệm **PHẬT** một lúc rồi hai ông đó biến mất. Hoặc có khi thấy hai ông **ĐẦU TRÂU MẮT NGỰA** (*Ngưu Đầu Mã Diện*) đến lôi bà đi, quá sợ hãi bà chấp tay lạy xin tha mạng, xin tha mạng, con xin sám hối, con xin sám hối..vv.....

Có lần bà bị nhập viện trở lại vì ói nhiều và bị suy dinh dưỡng. Bà kể lại là ban đêm trong nhà thương có hai con quỷ tới xô bà ra khỏi giường, lôi bà sên sệt dưới đất đi xuống nhà xác, sáng hôm sau y tá hốt hoảng khi thấy bà nằm dưới đất mà lại có cái chăn lót dưới thân bà. Vậy mà sau đó mỗi khi tôi vào thăm khuyên bà cùng tôi niệm Phật thì bà không vui mà nói rằng:

“Mẹ chưa có chết mà, sao cứ bắt mẹ niệm Phật hoài vậy!”

Sau đó trời đã khuya và bà đã tạm qua cơn nguy hiểm nên mọi người về nhà, chỉ còn mình tôi ở lại để canh chừng bà. Bà cũng mệt nên thiêu thiêu ngủ. Sau khi tôi trì chú Hộ thân, sám tịnh và kiết giới chung quanh thì cũng lim dim ngủ gật bên cạnh bà. Bỗng bà chợt tỉnh giấc thức dậy, cất tiếng rõ to nói rằng:

- **Đói quá, đói quá...làm ơn cho ăn. Please give me food !**

Bà biết nói tiếng anh hồi nào vậy trời? Tôi giật mình thức dậy, cảm thấy vô cùng kỳ lạ vì giọng nói và thái độ của bà không phải là mẹ của tôi. Tôi nhìn đồng hồ thì thấy lúc đó là hơn 3 giờ sáng. Cả hành lang bệnh viện đều yên vắng chỉ có tiếng nhỏ giọt và tiếng kêu đều đều của máy truyền nước biển trong phòng bà. Tôi rất ngạc nhiên, hỏi lại rằng:

- *Mẹ nói gì, con không nghe rõ.*

Bà lập lại: **-Làm ơn cho ăn, tôi đói lắm. Please give me food...!.**

Tôi nhờ có tham dự các khoá tu học tại Chùa Pháp Hoa, được Cô Bảo Đăng chỉ dạy thực tập hộ niệm và được học hỏi những kinh nghiệm hộ niệm của Cô, nên chúng tôi đoán chắc người này không phải mẹ mình, liền hỏi lại để kiểm tra :

- Con là ai? Bà biết tên con không?.

Bà nhướng mắt nhìn tôi, không trả lời. Tôi lại hỏi tiếp:

- Bà tên gì? Bà từ đâu đến?.

Bà cũng không trả lời. Tôi liền đổi cách và nói:

- Bà trả lời đi thì sẽ được ăn.

Khi ấy bà mới nói:

- Cho tôi ăn cơm đi, tôi đói lắm.

Tôi không có cơm vì đang ở nhà thương chỉ có hộp táo xay này, tôi đưa cho bà thấy để dụ:

- Con chỉ có cái này, bà có muốn ăn không?.

Bà liền gật đầu. Tôi thừa cơ nói liền:

- Bà muốn ăn thì phải trả lời câu hỏi và phải niệm Phật thì mới được ăn.

Sau đó vong linh này (đang trong xác mẹ tôi) cho biết là không nhớ tên của mình, chỉ nhớ họ gốc Saigon, có 4 người con, lúc xưa làm lao công quét rác, bị xe đụng chết, nhờ nhập vào một người đi đường Việt kiều nên mới sang được tới nơi đây.

Sau khi vong linh này cho biết thông tin, tôi bắt ông ta niệm Phật một câu thì mới được ăn một muỗng táo xay. Ông ta ngoan ngoãn há miệng ăn như trẻ con 3-4 tuổi. Sau khi ăn hết thì nằm vật ra giường và ngủ say, lay cũng không dậy. Đến sáng hôm sau, khi bà tỉnh dậy, hỏi lại những sự việc hôm qua thì bà hoàn toàn không nhớ gì cả.

Từ khi chứng kiến những cơn mê sảng và hoảng loạn của thân mẫu, chúng tôi tự biết rằng nghiệp quả của mẹ rất nặng. Còn sống đó mà cửa Địa ngục đã rộng mở, thân tâm quần quai, sợ hãi của những sự tra tấn từ nơi oan gia. Nếu chúng tôi không nỗ lực giúp bà trì Chú, niệm Phật thì khó thoát khỏi Địa Ngục lắm. Đây là một việc lớn chứ không phải nhỏ.

Cô dạy:

- Mẹ con đang trả nghiệp ác đó, trước cận tử nghiệp (sắp chết) sẽ có oan gia, chủ nợ đến đòi mạng, trong quá khứ mẹ con đã giết hại người như thế nào, thì sẽ bị họ (vong linh) tra tấn y như vậy, để biết cái "vị khổ" mà mình đã làm cho người khác nó đau đớn như thế nào ! Đó gọi là NGHIỆP QUẢ. Các con nên thay thế mẹ mà tụng kinh SÁM HỐI THẬP NHỊ DANH, cùng tụng thêm kinh ĐỊA TẠNG mỗi ngày một quyển để hồi hướng cho những oan gia đó đi. Những người khi sống không biết tu hành (theo chánh pháp), không làm việc thiện chi cả, may mắn là chưa bị đọa lạc trong ba ác đạo. Làm hồn ma vất vưởng bay theo mây gió, gặp phải người hạp tánh thì nhập vào để có nơi sống, không bị đói lạnh.

Cách đây hai năm, có một Phật tử cũng tu tập lai rai theo Mật Tịnh pháp môn, thì nhận biết trong mình có vong nhập, vì cứ bắt thèm uống bia hoài, thèm đồ nhậu.vv....người vợ lấy làm lạ, thắc mắc khi thấy tánh tình và sự ăn uống của chồng quá khác hơn bình thường. Nên khuyên ông trì chú cho thật nhiều xem sao. Quả thật không sai, ông trì chú liên tục một tuần lễ, mỗi ngày hơn hai tiếng thì cảm được tiếng nói của một ông già khoảng bảy mươi. Ông la lớn "tôi không ra, không ra". Người vợ mới gọi cho Cô xin chỉ dạy phải làm gì để giúp cho ông, cũng may là ông này chịu trì chú, chịu tu tập nên không có gì trở ngại cả, nếu gặp những người không thích tu, không muốn trì chú, hoặc niệm Phật thì phải bó tay thôi. Cô mới bảo ông nhất tâm trì chú cho cô nghe đi, ông ngoan ngoãn nghe lời

ngồi bắt ấn trì chú thật mạnh, cô mới hỏi ai đang ở trong người cho biết để Cô giúp cho được đi đầu thai. Ông này lên tiếng (từ miệng ông chồng) nói rằng :

- Tôi không có ra đâu.

Cô hỏi tại sao lại nhập vô người ta vậy, có oan gia vì không, nói đi rồi Cô sẽ giúp cho được thoát khổ. Ông này cười trả lời :

- Tôi đâu có khổ, thấy ông này hiền, tâm tốt lại có bia uống, có thịt ăn nữa nên không ra. Chứ không có thù oán chi cả.

Cô thuyết giảng cho ông biết tuổi thọ của “hồn ma”, cái tội dựa nhập vào người khác cũng giống như tội trộm cướp (hồn, cướp xác của người khác), tội này còn nặng hơn tội cướp tài sản của người. Cô mới dụ ông ra ngoài rồi Cô sẽ cho rượu ngon hơn uống. Ông nói :

- Xạo, rượu gì mà ngon hơn bia chứ !

Cô kể cho một loạt đủ thứ rượu nho, rượu táo, rượu trái cây đủ loại thiết bổ dưỡng, rượu thơm và ngọt liệm. Có muốn thử không nào ? ông này nghe vậy, mới hỏi :

- Thiết có rượu thơm ngon vậy sao?

Cô cười rồi quảng cáo những loại rượu ngoại quốc thơm ngon, đắt tiền kinh lắm, dân nghèo như ông làm gì có đủ phước được uống. Ông nghe Cô quảng cáo nghe mê quá liền lên tiếng rằng :

- Không tin, không tin đâu, làm gì mà có rượu thơm ngon như thế !

Cô trả lời, nếu ông chịu ra khỏi người này thì tôi sẽ cho ông uống thử. Ông nói :

- Không tin, cho xem đi mới tin.

Cô kêu chú Đăng Thông chạy đi lấy mấy chai rượu trái cây đem tới cho Cô. Cô cầm chai rượu đưa lên cao cho ông thấy và quảng cáo rằng :

- Đây ông nhìn xem, tôi đâu có nói láo bao giờ, chỉ nhìn bên ngoài chai rượu đã thấy sang, đẹp quá rồi, huống chi cái nước bên trong còn ngon đến dường nào ? ông có muốn thử không để biết chắc là tôi không có gạt ông.

Ông này làm thỉnh suy nghĩ...Cô thừa dịp này quảng cáo những côi nước mà có nhiều rượu ngon, ông có thể đầu thai qua đó để được thưởng thức. Cô rót ra một chung nhỏ, xong Cô trì chú rồi đưa qua cho ông uống thử. Ông nhận được ly rượu của Cô liền uống ngay, ông chắc lưỡi mấy cái khen :

- Quá ngon, quá ngon...rượu thơm lắm, ngọt liệm...

Cô hỏi :

- Sao, giờ ông tin chưa, có chịu xuất ra chưa, có muốn đi đầu thai không, bộ muốn làm hồn ma vất vưởng hoài sao chứ, sao mà ngu thế. Ông phải có TÂM THA THIẾT MUỐN ĐI thì tôi mới giúp ông được. Vậy ông có chịu ra không ?

Sau cùng rồi ông chịu xuất ra, Cô bảo ông muốn đi bất cứ côi nào thì phải khởi cái tâm lên, đồng thời phải TRÌ CHÚ rồi niệm PHẬT, niệm BỒ TÁT QUÁN ÂM, BỒ TÁT ĐỊA TẠNG theo tiếng dẫn của Cô. Cô nói :

- Ông có duyên với côi nào thì sẽ được một trong ba Ngài đến dẫn ông đi tới côi đó, không được làm thỉnh sẽ bị bắt xuống âm phủ để tra tội đó, tôi không cứu được đâu.

Ông vui vẻ gật đầu, chấp tay niệm theo tiếng dẫn của Cô. Niệm hoài mà không thấy PHẬT hay QUÁN ÂM BỒ TÁT đâu cả, sau cùng mới thấy Bồ Tát ĐỊA TẠNG tay cầm tích trượng bay đến dẫn ông đi. Người vợ cho biết từ hôm đó tới nay ông chồng không còn thích uống bia nữa, mà

Phát tâm đồng mãnh trì CHÚ, niệm PHẬT, lòng TIN càng thêm vững chắc. PHẬT PHÁP THẬT NHIỆM MẦU, có được mấy ai chịu TIN và NHẬN BIẾT ư !

.....

Trở lại chuyện của mẹ tôi,

Thật là khó, vì tất cả con cái ai cũng phải đi làm suốt ngày, mà còn phải tới chăm sóc, tắm rửa, lau dọn, nấu ăn và còn tụng kinh “thay” cho bà nữa, nên không có thời gian lo cho gia đình. Áp lực rất là lớn!

Thật may mắn cho bà và cho chúng tôi vì Cô Bảo Đăng tuy ở xa tận nước Mỹ, mà khi nghe tôi trình bày về tình huống của mẹ đang nằm sát cửa Địa ngục. Với lòng từ bi sẵn có Cô cùng với các đệ tử trong chùa đã ngày đêm trì chú hộ niệm cho bà. Cô trực tiếp “hangout” giảng pháp cho bà nghe về nghiệp nhân ác của bà đã gây tạo trong quá khứ.

Trong khi Cô đang giảng pháp, thì bà tự thấy được những tội ác của mình hiện ra, bà bỗng hét lên, sắc mặt trông sợ hãi, là thấy vô số rắn bò lên giường của bà, vô số trẻ con than khóc, nhào vô cắn xé bà, bà còn thấy chính mình hiện ra tướng phù thủy trông rất ác độc đang bắt trẻ con đánh đập, tay còn đang cầm dao lóc thịt chúng, bà còn thấy đang nắm mấy con rắn làm bà sợ quá la hét, giẫy dụa trên giường. Quá hãi kinh bà chấp tay lạy, niệm Phật xin tha mạng, nhưng oan gia chưa “nhận” được lòng chân thật Sám hối của bà, nên họ vẫn tiếp tục nhào vô đánh đập, cắn xé, rĩa thịt bà. Đồng thời, bà lại thấy có hai Ông Nguru Đầu Mã Diện hiện ra đứng ngay đầu giường chờ bắt bà đi, làm bà càng hoảng sợ chấp hai tay xá xá lia lịa, vừa khóc vừa xin tha mạng. Cô kêu chúng tôi lấy mền Tỳ Lô đắp cho bà, con cái quỳ lạy xin hai Ngài tha mạng và đồng phát nguyện tụng kinh Địa Tạng, lạy Sám Hối Thập Nhị Danh Diệt Tội thay cho mẹ.

Cô liền nói vài lời với hai **Nguru Đầu Mã Diện** :

- *Chào hai huynh, Bảo Đăng xin nhị vị cho thêm vài ngày để cho bà này Sám Hối, vì gia đình này là đệ tử của tôi, họ có tu tập theo Mật Tịnh pháp môn của VÔ NHẤT ĐẠI SƯ.*

Hai ông nói với Cô rằng :

- *Kính chào Bồ Tát, Bà này trong nhiều kiếp làm phù thủy rất ác, chuyên bắt giết rất nhiều thú vật và trẻ con, giết nhiều người nữ lấy máu để luyện tà thuật, đến nay họ vẫn chưa được siêu thoát. Chúng tôi được lệnh đến bắt bà xuống địa ngục để trừng phạt!*

Cô xin hai vị cho Cô vài phút. Cô liền xoay qua giảng cho tất cả vong linh oan gia đang có mặt nghe về nghiệp ác của họ từ lâu xa về trước cũng đã giết hại trẻ con, nên mới bị cái Quả ác như vậy, chứ không phải tự nhiên mà bị bà này giết đâu ! Cô giảng rất là nhiều, họ liền ngưng tay đánh đập mẹ tôi mà yên lặng lắng nghe....Cô tiếp tục giảng, phân tích rõ ràng về ân oán, tội phước.vv.... Cô hứa với họ rằng :

- *Nếu tất cả các người đã hiểu rõ rồi, cũng nên hoan hỷ xả bỏ mọi oán hận với bà này, thì tôi sẽ giúp cho tất cả (vong linh) đều được thoát khổ và có cuộc sống mới, không còn vất vưởng đói lạnh nữa. Tôi sẽ phân phát quần áo mới đẹp cho nam, nữ, trẻ em đủ cỡ, thức ăn đầy mâm, sữa cho trẻ sơ sinh nữa.*

Có nhiều vong la lớn phản đối nói rằng :

- *Bà này ác lắm, Bồ Tát có bảo đảm là bà này sẽ hối cải và hoàn thiện không ?*

Đám vong khác nghe vậy đồng la hét ầm lên hơn nữa...Cô vẫn an nhiên, bình tĩnh tiếp tục giảng giải thích thêm cho chúng nghe, tiếng của Cô lúc đó thật là oai, lãnh lót, hùng mạnh nhưng mang đầy

sự cương quyết và cảm thông, tất cả dần dần im lặng...

Cô giảng lâu lắm, chị em chúng tôi lúc đó cũng khiếp sợ, cùng nhau đập đầu xuống đất mà lạy, xin tha cho mẹ, nên chỉ nhớ được phần nào những lời giảng của Cô mà thôi, xin ghi ra đại khái như :

- *Ta hiểu sự oán hận của các người rất lớn, tội ác của bà này lớn hơn biển cả, cao hơn núi. Cho nên dưới chân giường bà, cửa Địa Ngục đang rộng mở, vạc dầu sôi đang cháy hừng hực để chờ bà này xuống đó, cho nên các người yên tâm đi, hễ gieo nhân ác thì sẽ bị quả ác, không chạy thoát đâu. Các người không thấy hai vị NGƯỜI ĐẦU MÃ DIỆN đang đứng chờ để bắt bả đó sao ? các người yên tâm đi, nên lo cho bản thân của mình trước, các người đã chịu khổ suốt bao kiếp qua, quá đủ rồi, bộ không muốn đầu thai lại làm người, mà muốn làm oan hồn đau khổ, ôm hận mãi mãi, sao ngu thế !*

Tất cả vong linh có mặt nghe tới đây con tức giận dâng trào, họ lại gào thét, bủa vây trùng trùng điệp điệp chung quanh bà và chỉ muốn ăn sống nuốt tươi bà mới hả giận.

Cô vẫn bình tĩnh tiếp tục phân tách rõ ràng NHÂN với QUẢ, TỘI với PHƯỚC, nhất là Cô giảng đến đoạn HẬU QUẢ của sự OÁN HẬN và được thoát ly của sự XẢ BỎ. Khi Cô giảng đến **“tuổi thọ của loài ma, quỷ”**, thì thật màu nhiệm hết sức, chúng (vong linh oan gia) ngưng đánh đập, ngưng la hét, chúng đứng im re lắng nghe Cô giảng. Chính mắt của Tôi còn thấy đám khác đang lôi kéo mẹ tôi xuống giường để đánh thì ngừng tay mà lắng nghe.

Cô ra dấu hiệu bảo chúng tôi cứ tiếp tục lạy sám hối với họ và phải **“phát nguyện lớn”** mới được.

Tôi không suy nghĩ, liền quỳ sụp xuống lạy và chí thành phát nguyện, nói lớn :

- *Tôi tên là Đặng Lâm, xin thay thế Mẹ mà phát tâm “nhập thất tịnh tu 10 ngày, ăn chay, tụng kinh Địa Tạng, lạy Sám hối, tụng Thập Nhị Danh Như Lai Diệt Tội, kinh A-DI-ĐÀ, in kinh Đại Thừa hồi hướng cho tất cả quý vị và làm tất cả việc lành trong 49 ngày, cúi xin tất cả vong linh có mặt nhận nơi đây tấm lòng tha thiết của tôi, xin tha mạng cho mẹ tôi, xin tha mạng cho mẹ tôi, nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT, Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT”.*

Hai vị NGƯỜI ĐẦU MÃ DIỆN nói với Cô rằng :

- *Nhờ có Bồ Tát bảo đảm, nên chúng tôi sẽ hoãn lại 49 ngày cho bà này Sám hối, chào Bồ Tát chúng tôi đi.*

Cô lật đặt kê hai vị nán lại một chút. Cô xoay qua bảo chú Đặng Hòa lấy cho Cô ly nước chú, Cô tay cầm ly nước, tay bắt ấn trì chú vào xong Cô đưa cho hai vị nói :

- *Bảo Đặng chân thành cảm tạ nhị Huynh, đây là ly nước chú của Phật xin nhị huynh nhận cho.*

Hai ông cầm ly nước chú uống cạn, rồi gật đầu chào Cô.

Xong phần hai ông Ngưu Đầu Mã Diện. Cô tiếp tục thương lượng với đám vong linh có mặt, họ nghe hai ông Ngưu Đầu Mã Diện cho chúng tôi 49 ngày để mà Sám Hối, nên họ cũng đồng ý cho chúng tôi 49 ngày để tu sửa chuộc lỗi và hồi hướng công đức cho họ. Họ nói nếu như từ hôm nay cho tới ngày 49 mà họ không có nhận được (sự hồi hướng) gì cả, họ sẽ đến hành hạ bà nữa. Nói xong họ dang ra hết.

Wow ! kinh khủng thật, tôi chưa từng thấy cảnh **“địa ngục trần gian”** này bao giờ, chỉ nghe trong kinh nói mà thôi, nay mới thấy tận mắt, nghe tận tai. Mấy anh chị em có mặt không tin cũng phải tin nữa, ai nấy đều lặng im, sắc mặt tái xanh, không ai nói với ai lời nào, nhưng trong tâm họ sẽ có nhiều sự thay đổi.

Dù biết rằng trong suốt thời gian bà lâm bệnh, tôi đã lấy hết những ngày nghỉ phép, những ngày

ngghi bệnh để chăm sóc cho bà rồi. Vì hết lòng muốn cứu mẹ nên thà mất việc làm, còn hơn là để mẹ bị đọa đày.

Cô biết được nên khuyên dạy tôi :

- *Làm con hiếu thảo, hy sinh gia đình (chồng, con), công ăn việc làm và sức khỏe của mình mà thành tâm Phát nguyện lớn, tu hành để cứu người thoát nạn khổ, thì “Phước” rất lớn, vì Phật có dạy trong 7 phần phước, người mà “chí thành” phát tâm đó sẽ hưởng hết 6 phần, còn người sắp lâm chung kia (dù là cha mẹ) chỉ hưởng được có 1 phần mà thôi. Cho nên trong 49 ngày con mà chí thành hộ niệm cho mẹ được xá tội. Tất cả vong linh oan gia nhận được sự hồi hướng của con, tâm của họ được nhẹ nhàng, tất cả oán hận của họ đã chất chứa mang theo từ bao kiếp qua cũng được tiêu trừ, thì Phước lộc của con sẽ được tăng trưởng rất nhiều, nên không lo chi, cứ hoan hỷ nhất dạ làm tròn lời nguyện của mình đi, con sẽ thấy kết quả không thể nghĩ bàn và sự nhiệm mầu của pháp Phật.*

Nhờ có sự khuyên dạy thường xuyên của Cô, nên tất cả anh chị em chúng tôi đã hết lòng, hết sức thay Mẹ Sám Hối và dùng thần lực của Phật chú để hóa giải phần nào oan nghiệt của mẹ. Chỉ sau một tuần lễ tôi kết thất tu niệm, kết quả thấy rõ là:

Sắc mặt bà bớt u ám, bớt đen, có phần sáng ra và toàn thân bớt đau đớn rất nhiều. Họ (vong linh) không có đi đâu xa cả, chúng đứng chung quanh “**nhìn và chờ đợi**” chứ không còn đánh đập bà như trước. Bà có thể ngồi dậy ngay ngắn chứ không còn nằm liệt giường liệt chiếu, rên la, hoảng sợ nhiều như mấy hôm trước nữa.

Kể tới đây, tôi chợt nhớ lại chuyện “**cục máu đông từ chân chạy lên tim**” của bà, đây là một trong những nghiệp quả của bà đã liên tục kéo đến tra tấn trước khi lâm chung và sự mầu nhiệm của Phật Chú đã giải được nghiệp lực của bà và giúp cho những người con của bà trước kia không tin có Phật cứu độ, không tin có sự cảm ứng với Phật, Bồ Tát. Không tin có Cục lạc, không tin có cõi Phật, cõi Trời, cõi Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh. Nhất là không tin có Ma có quỷ, có thú tinh, có thú tánh, có nhân quả, có nghiệp lực kéo đến đánh đập, hành hạ thân tâm, đòi nợ máu trước khi chết và cũng không tin câu “**Phật chú và Phật danh**” có thể cứu giải được nghiệp lực đang lôi kéo người xuống địa ngục trước khi lâm chung chi cả.

Mỗi khi họ nghe tiếng trì Chú của Cô (phát ra từ máy MP3) là la hoảng lên, bảo tắt...tắt, tiếng gì mà nghe kinh thế, làm nhức mình nhức óc ! Có nhiều người ở chung với con cháu, không dám trì chú lớn tiếng, không dám mở máy trì Chú lên. Phải đợi chúng đi làm hết mới dám trì Chú, niệm Phật. Thật tội nghiệp.

Có người không chịu nổi tiếng trì chú có “Oai thần” của Cô, đã cấm cha mẹ, vợ con không được đi chùa của Cô, không được theo Cô tu và không được trì Chú nữa !

Thật là tội nghiệp cho những người này, nghiệp của họ cũng không kém hơn nghiệp của mẹ tôi đâu ! Thấy tôi thường bay qua Mỹ, đến chùa PHÁP HOA tại Tucson, Arizoon tu học mỗi năm, luôn phản đối và nói rằng :

- *Bộ ở Canada không có chùa đi sao mà phải bay qua tận bên Mỹ cho tốn tiền tốn bạc chứ !*

Tôi chỉ cười trừ, không đáng để trả lời, vì có nói gì họ cũng không hiểu đâu, chỉ khi nào họ được tận mắt thấy, tai nghe thì mới hết phỉ báng mà thôi. Những người nghiệp chướng quá nặng thì làm sao gặp được Minh sư, dù có cầm trong tay nhiều Phật chú có công năng hóa giải được nghiệp ác của họ, nhưng kỳ thật họ không tin và không muốn cứu giải. Cho nên phải có duyên lớn với **Mật Tịnh pháp môn**, phải có sự **tín ngưỡng mạnh** thì mới sử dụng được Phật chú. Chứ không phải ai tu hành

cũng đều biết hoán chuyển, biết trì Chú để hóa giải đúng pháp, và đều có kết quả đâu !

Anh chị em của tôi nhờ cùng túc trực bên giường bệnh nên đã chứng kiến, tận mắt thấy, tai nghe cũng phải kinh hoàng, nên đã đồng nhất tâm trì Chú, niệm Phật theo, hộ niệm cứu mẹ, không còn dám chê bai, nghi ngờ hoặc phỉ báng như trước kia nữa.

Suốt thời gian bà nằm trên giường bệnh, chưa ngồi dậy được sau khi mổ 4-5 ngày, chúng tôi nhận thấy bỗng nhiên bà khó thở và không còn tỉnh táo nên gọi y tá, bác sĩ cùng vào phòng, có tới 5-6 người làm cứu cấp cho bà. Họ chẩn đoán là bà có cục máu đông từ bắp chân chạy lên tĩnh mạch tim làm nghẽn máu lưu thông, phải đưa bà vào phòng mổ gấp để luồn dây từ háng lên tim, rồi thổi bong bóng thông mạch máu, nếu không sẽ thiếu oxy dẫn lên đầu. Tính mạng bà đang trong cơn nguy hiểm cùng cực.

Tất cả các con có mặt đồng nhất tâm trì Chú, niệm Phật to tiếng đưa bà tới cửa phòng mổ. Chúng tôi ra ngồi ngoài phòng đợi, không e ngại vì có những người khác cũng đang ngồi chờ. Tôi ra hiệu cho mọi người cùng nhau trì Chú lớn tiếng rồi đồng quán tưởng cho cục máu đông tự động tan ra. Thật kỳ diệu hết sức, chừng 45 phút sau, Bác sĩ chuyên gia ra cho biết là họ rất ngạc nhiên là không tìm thấy cục máu đâu hết, nên họ không làm gì thêm được, đã may lại vết mổ nơi háng. Bà không bị nguy hiểm gì và sẽ tỉnh dậy trong vòng 15-20 phút nữa. Chúng tôi vừa nghe tin cũng bàng hoàng vì không ngờ công lực của Phật chú lại có một sức mạnh như thế, làm cho anh chị em của tôi càng tin hơn nữa.

Kể đến, Bà xuất viện chưa được bao lâu lại đưa vào bệnh viện cứu cấp nữa, là ruột bị gấp lại nên phải mổ để được xếp lại. Cũng giống như trước, anh em chúng tôi lại đồng tâm trì Chú và đồng nhau quán tưởng nữa. Bác sĩ cũng lại ngạc nhiên vì khi họ rạch bụng ra thì thấy toàn ruột đã tự xếp lại, nên không cần phẫu thuật nữa.

Một lần khác bà được nhập viện vì cơn sốt lên quá cao, sau khi chữa hóa trị, bà lên cơn suy tim và có triệu chứng bị nhồi máu cơ tim (*heart attack*). Chúng tôi lúc đó đã nghĩ lần này bà sẽ không qua khỏi, nên tôi tập trung anh chị em đến đây đủ trong phòng đợi; đồng tâm, đồng chí tôi hướng dẫn trì Chú, niệm Phật vang rền để tiễn đưa bà.

Có một Sư Cô đi theo người bạn của gia đình đến thăm bà, Sư Cô khuyên bà nên buông bỏ thân tâm niệm Phật A Di Đà, phát nguyện vãng sanh về cõi Cực Lạc. Bà chăm chú niệm theo Sư Cô từng tiếng Phật trong lúc đội ngũ y tế làm việc liên tục để cứu chữa cho bà (*vì bà là hội viên bệnh nhân của hội ung thư nên được sự ưu đãi của nhà thương, có phòng riêng to rộng hơn*).

Có lẽ số mạng bà chưa hết và cũng có thể nhờ oai lực của câu Phật chú và tiếng niệm Phật tha thiết vang rền của các con nên bà dần phục hồi lại và qua khỏi cơn nguy hiểm mà không cần đến phẫu thuật.

Khi bà tỉnh lại, bà rất vui vẻ bảo với mọi người rằng :

“Mẹ chưa có chết đâu. Mẹ được Đức Phật cho mẹ sống lại để niệm Phật tiếp đó”.

Bà còn nói thêm khi mơ màng giữa cái chết và sống, bà thấy bà được mặc áo tràng lam, len lỏi đứng vào chung với mọi người để cùng niệm Phật. Nhưng ***“tánh quen khó dứt, tật cũ khó chữa, tập khí khó bỏ”***. Khi bà khoẻ được một chút thì lại bỏ câu trì Chú, niệm Phật mà chỉ lưu tâm đến miếng ăn ngon, bà vẫn không chấp nhận là bao tử của mình không còn hoạt động khỏe nữa, nên đòi ăn đủ thứ. Bà còn tham luyến cõi Ta Bà nên lúc nào cũng muốn có con cháu tụ họp bên cạnh để hầu chuyện và để sai vặt. Được cái may mắn là bà lúc nào cũng tỉnh táo (*trừ những lúc oan gia kéo đến hành xác bà*

thì làm bà hoảng loạn, la hét, van xin...).

Trong những ngày cuối của cuộc đời, bà không còn bị đau đớn vì những đốt sống lưng đã bị gãy khoảng 4 tuần trước khi bà mất. Bác sĩ chuyên môn đã bơm xi măng vào cột sống nên không còn đau đớn nữa. Tuy không còn bị đau nhưng bà lại không phát khởi được câu niệm Phật, trì Chú mà chỉ nằm kêu tên từng đứa con, đứa cháu.

Sức người có hạn, bà không chống lại được sự tàn phá cơ thể của các đợt hoá trị (6 lần), khi bộ tiêu hóa của bà không còn hoạt động nên không hấp thụ được thức ăn nữa, thì chỉ có ới và tiêu chảy liên tục mà thôi, ăn hoặc uống bất cứ thứ gì vào là lập tức đi thẳng ra ngoài cùng với máu đọng trong bao tử lâu ngày, cho nên có mùi tanh khác bình thường và thối kinh khủng luôn, có người không chịu nổi phải bỏ chạy ra ngoài để ới.

Đó là lý do tại sao Bác sĩ luôn yêu cầu bệnh nhân phải nằm trong bệnh viện để có người chăm sóc và có đầy đủ dụng cụ máy móc, có thuốc khử mùi tanh thối của máu để giữ vệ sinh. Cho nên thân nhân tới bệnh viện thăm không có người được những mùi tanh thối đó. Chứ thật ra thân tứ đại của chúng sanh khi sắp chết thì phải hư thối ngũ tạng, tất cả đều ngưng hoạt động, cúp điện, cúp nước, cúp hơi thở mới chết được chứ!

Ngày bà ra đi, con cháu trong nhà tề tựu đông đủ và đồng niệm Phật trì Chú cho bà. Nhưng bà còn tiếc nuối và thấy được sự bi ai của một trong những người con trai mà bà thương yêu nhất, nên bà ra đi không được thanh thản, từng hơi thở thoi thóp đau đớn như cá mắc cạn. Thật là đau lòng!

Sau khi bà mất, tôi y theo sự dạy bảo của Cô Bảo Đăng tiếp tục kiết thất, trì chú niệm Phật, lễ sám, tụng kinh ĐỊA TẠNG, cúng dường trai Tăng ở địa phương, làm tất cả việc từ thiện...; cùng in kinh THẬP NHỊ DANH DIỆT TỘI, in kinh A DI ĐÀ, kinh PHỔ MÔN, kinh VU LAN BỒN... Một lòng hồi hướng cho bà và cho tất cả vong linh oan gia của bà được siêu thoát.

Chúng tôi rất lo âu vì sau khi mất bà vẫn còn lưu luyến con cháu, nên bà đã về nhà thăm nhiều lần, vì chúng tôi có đặt máy thu hình để theo dõi bà lúc bị bệnh, nên vô tình đã thu được những vật sáng sẹt qua lại sau khi bà mất; những vật sáng này cứ mỗi thất thì lại bay lên cao hơn và đến thất thứ 5 thì chúng tôi không còn thấy những vật sáng đó nữa.

Vào thất thứ 6 của bà, chị em tôi thu xếp bay về chùa Pháp Hoa, Tucson, Arizona tại Mỹ Quốc để tham dự khóa tu hồi hướng cho mẹ và cho oan gia. Ngày cuối của buổi tu, Cô vừa kết khóa lễ xong, nói đôi lời khen tặng Phật tử tu giỏi và có vài Phật tử bị Cô rày. Cô đang chỉ dẫn và bổ túc thêm cho họ thì nghe tiếng mẹ tôi kêu tên tôi, kêu tên chị tôi làm tất cả Phật tử giật mình (*Bà mượn tiếng của một em Phật tử đang có mặt*), bà cho Phật tử biết có các Bồ Tát, các Sư Tổ đang hiện diện trong chánh điện suốt khóa tu, bà quỳ xưng Tên của mình, bà vừa lạy Bồ Tát vừa nói :

- Con Đăng Hạnh xin đánh lễ Bồ Tát BTDN, BT HQ, BT VĐ, TQ TT BT, LN BT, QA BT, HP V NHƯ LAI, VĐ BT, KT ALH, TĐTV, CHỦ HP, CT, CÁC TN....

Sau khi bà lạy và xưng danh từ Ngài xong. Bà đứng lên đi lại Cô BẢO ĐĂNG bà quỳ xuống ôm chân Cô bà khóc lớn, nói rằng :

"Con xin đánh lễ Cô đã hóa giải nghiệp ác cho con, tất cả những oan gia của con cũng được Cô cứu độ cho họ siêu thoát hết, nên con mới được thăng thiên, ơn này con xin ghi lòng và đáp đền ạ".

Mẹ tôi đi lại ôm chúng tôi, mẹ con gặp nhau giọt ngắn giọt dài, mừng mừng tủi tủi. Bà cho biết bà

giờ được thân tướng sáng đẹp của một tiên nữ tuổi khoảng 25, nhờ thêm công đức tu hành hồi hướng của các con và nhờ sự hóa giải của Cô nên bà đã được thác sanh vào cung của Hằng Nga, có chỗ nương náu rất tốt.

Bà còn chỉ dạy và la rầy bà chị Đăng Uyển (đang có mặt) :

“- Còn con Thảo nữa, con phải bỏ những tánh lười biếng, tránh nặng tìm nhẹ, bỏ bớt chấp đi, bớt nói đúng sai mà ráng tu sửa, quý kính nghe lời Sư trưởng (là Sư phụ Bảo Đăng), trân trọng cái Pháp môn đang tu. Vì Sau khi mẹ chết rồi mẹ mới biết rõ “còn có cõi khác (thấp hoặc cao, hoặc đọa vào 3 ác đạo) để thác sanh”, chứ không phải “chết là kết thúc đâu”. Mới thấy rõ pháp môn nào có khả năng cứu giải được nghiệp ác cho người sống, kẻ chết. Trong thời buổi hiểm nạn hiện nay chỉ có pháp môn này mới cứu độ được chúng sanh trong sáu nẻo mà thôi. Các con phải trân quý cái pháp Mật Tịnh này mà hết sức mình để tu tập, phải y theo lời Sư phụ Bảo Đăng chỉ dạy, nhớ không ?”.

Thấy bà xoay qua cái ghế giữa quỳ xuống chấp hai tay nói :

“Con Đăng Hạnh xin cuối lạy Bồ Tát Đại Ninh nhận cho con được xuất gia ạ”.

SƯ TỔ hứa khả, sau ba năm tu tâm sửa tánh, nếu hạnh kiểm tốt thì Ngài nhận.

Bà xoay qua một Phật tử lớn tuổi nói rằng : - *Cô là em của tôi ở kiếp trước, mình có duyên gặp lại nhau ở đây, những gì em đang lo buồn phiền nào đều là nghiệp của em phải trả. NHÃN mà Sám hối, tu niệm, giữ tâm bình tĩnh đừng thối chí.*

Bác này quỳ lên khóc mới hỏi về người chồng của mình hiện đang ở đâu ?

- *Chồng của em hiện đang đọa địa ngục, ông hết phước rồi. Đó là nghiệp của ông, em phải tu nhiều hơn nữa thì mới giúp cho ông được, nếu em cứ buồn khổ như thế này hoài thì không giúp gì được cho ai cả, cố lên.*

Chị tôi thắc mắc hỏi nhỏ mẹ rằng : - *Mẹ ở trên đó có vui không, có gặp ai quen không ?*

Mẹ tôi cười nói cho mọi người nghe rằng :

- *“Người ở cõi trời đông vô kể số, đất trời rộng mênh mông rất khó mà gặp nhau, nhưng họ sống rất an bình, không có tâm ác hiểm như người ở cõi trần, nên tướng dạng của họ thật trẻ đẹp, hiền hòa, vui vẻ..vv....ai ai cũng lo tu tập để được thi tuyển lên chức phẩm cao hơn, y báo của họ cũng được thù thắng hơn. Còn người được vãng sanh thì lại khác xa, vì mỗi khi đi gặp Phật là đều gặp nhau hết, chỉ khác nhau ở phẩm vị thôi. Nếu như người may mắn được vãng sanh mà hạnh Bồ Tát không có, Phật lý yếu kém, tâm đạo chưa lớn thì phải vào chùa của Sư Ông, các Sư Tổ mà tu học Phật pháp, nếu thi đỗ tốt thì sẽ được vô những lớp cao của các Đại Bồ Tát (như VĂN THÙ BỒ TÁT, QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT, DI LẶC BỒ TÁT.vv....) dạy (cũng giống như học từ thấp rồi thi lên những lớp cao hơn, khó hơn.vv...), chứ không phải như người đời nghĩ hễ được vãng sanh thì thành Phật liền đâu, phải trải qua vô lượng, vô biên a-tăng kỳ kiếp để tu học và làm hạnh Bồ Tát đi cứu độ chúng sanh ở khắp cõi đến vô lượng kiếp rồi mới thành được NHẤT SANH BỒ XỨ như đức DI LẶC Bồ tát vậy.*

Người khi còn sống không biết tu tập, hoặc tu không đúng theo chánh pháp của Phật dạy, hoặc chỉ tu lai rai, nên đạo tâm không có phát, lại không có hạnh Bồ Tát, niệm Phật cũng không có sâu thiết, nghiệp ác lại quá nặng nề giống như nghiệp của mẹ vậy. Nhưng mẹ nhờ có Cô và các con Hộ niệm cho mẹ đúng pháp nên mẹ mới thoát khỏi 3 ác đạo và chỉ được sanh vào cõi Trời mà thôi. Phải ở cõi trời tối thiểu ba năm để tu sửa thân tâm, nếu hạnh kiểm tốt, siêng cần tu tập sẽ được thi tuyển vào Phật trường do các Tổ Sư giảng dạy. Ở cõi nào cũng phải tu học, phải thi cả, ở cõi Trời cũng có Kinh sách riêng cho Thiên dân tu học, do chư Đại Bồ Tát, chư Tổ Sư ở cõi Cực lạc tới dạy, nên ai ai

cũng siêng cần tu học không biếng trễ. Nếu ai làm sai luật Trời sẽ bị đọa đầy xuống cõi Trần nữa, hoặc đọa trong 3 ác đạo, nên không ai dám làm sai cả.

Mẹ biết hai con tới đây tu học nên xin phép về chùa thăm hai con, mẹ phải nhập học rồi, khi nào mẹ ra sẽ xin phép về chùa thăm Cô, gặp hai con, các con hãy vững tâm mà theo Cô tu học, sau này mẹ con sẽ gặp nhau trên Cực lạc.

.....

Tất cả Phật tử có mặt hôm đó đều vui mừng và cảm động ai cũng rơi lệ và cùng đánh lễ chư đại BỒ TÁT và chư TỔ SU, tất cả huynh đệ có mặt đều có ghi chú những lời dạy bảo của quý Ngài. Hai chị em chúng tôi là vui nhất vì gặp được mẹ, được nghe mẹ la rầy nhất là biết rõ chính xác là cứu được mẹ thoát khỏi ba ác đạo và được thăng thiên, được theo Bồ Tát Đại Ninh tu học nữa. Ôi, có vui sướng nào bằng, chị em chúng tôi nhận lời dạy sau cùng của mẹ, không dám làm điều sai khác nữa...

Về lại Canada mà có bị đuổi (vì nghỉ làm quá nhiều mà không có phép) cũng không sao cả! Quà của Cô cho tôi mang về để dành, nếu có dùng thì chỉ tí tí thôi, Cô nghe tôi nói vậy thì cười bảo rằng :

- **Quà của Bồ Tát cho Cô, Cô không giữ riêng cho mình mà chia cho các đệ tử, thì phải dùng hết đi, rồi các Ngài cho cái khác chứ, để dành làm chi uống phí không, để lâu nó biến mất đó !**

Ôi, Phật Pháp thật nhiệm mầu, pháp môn **Mật Tịnh** thật thù thắng. Cảnh giới hiện ra như lời trong kinh Địa Tạng chỉ bày. **“Hễ ai một lòng chí thành tu niệm, báo hiếu Mẹ Cha như lời Phật dạy, không nghi ngờ thì sẽ có được quả lành, không bao giờ sai! hễ “TIN” có PHẬT, có BỒ TÁT hiện hữu thì sẽ gặp được Phật, gặp được Bồ Tát thật không sai, quá ư là hân hạnh”.**

Từ khi bước vào cửa đạo cho tới nay, tôi được gặp PHẬT, gặp chư ĐẠI BỒ TÁT, được học Pháp nơi quý Ngài, không chỉ riêng tôi, mà tất cả huynh đệ trong đạo tràng luôn cả Cô cũng bị chư ĐẠI BỒ TÁT đến **“kiểm tra”** Pháp lý, làm ai cũng sợ hết. Mỗi khi chúng đệ tử làm điều gì sai thì Cô là người bị phạt. Mới năm rồi, trong giờ học Pháp với đức Như Lai Hoàng Pháp Vương (chính là Đại Bồ Tát PHÁP LONG, sau khi xong khóa tu học rồi Ngài mới để lại rõ mấy Pháp hiệu thật của Ngài, chúng tôi mới té ngửa ra là mấy tháng nay được học pháp nơi Phật mà chẳng hay biết). Ngài rất là nghiêm khắc, mỗi lần kiểm tra các đệ tử không trả lời được, Sư phụ Bảo Đăng bị quỳ đội 100 quyển kinh dày, tất cả đệ tử thấy sư phụ vì mình mà bị phạt nên òa khóc hết cả đám. Chú Đăng Thông thấy Sư phụ quỳ hai chân đã run vì nặng, chú vừa mang lên vừa khóc nức nở, 10 quyển kinh bìa cứng mạ vàng trông rất nặng và cao, nhưng vì nhiều kinh quá Cô đội muốn gãy cổ nên bị đổ xuống, mới biết 10 quyển kinh của Đăng Thông chỉ có bìa thôi. Mọi người đang khóc lớn cũng phải bật cười. Riêng Cô thì không cười nổi mà còn sợ nữa, Cô rầy lớn :

- **Tụi con hết chuyện rồi đi gạt Phật à ! tụi con muốn Cô bị phạt nặng hơn nữa hả ?**

Tất cả đồng quỳ vừa lạy, vừa khóc sám hối với Ngài và xin tha cho Sư phụ. Đây là một kỷ niệm khó quên. Nay tôi được gặp mẹ nữa, thật không bút mực nào có thể tả cho hết những nỗi vui mừng của tôi.

Qua câu chuyện về thân mẫu của chúng tôi, và vài kỷ niệm vui khi tôi tới chùa tu học, chỉ có ý thành muốn chia sẻ những gì mắt thấy tai nghe, sự hiển linh và cảm ứng đạo giao với Tam Bảo, gởi đến những huynh đệ hữu duyên học hiểu thêm, mà khởi lòng biết SỢ, biết TIN, biết SÁM HỐI nếu như lỡ đã có tâm nghi ngờ và phỉ báng Tam Bảo như:

- Không TIN có sự linh ứng của chư PHẬT, chư đại BỒ TÁT, chư THÁNH THẦN, không tin có ba ÁC ĐẠO (địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh), không tin NHÂN QUẢ, NGHIỆP LỰC, không tin có LUÂN HỒI, SANH TỬ gì cả... Chết là hết một đời người ! hoặc chết lên thiên đàng !

Có người hỏi :

Làm người đều mang lấy nhiều nghiệp ác, làm cách nào để khỏi thôi tâm ?

Cô thường giảng :

Dù là bậc cao Tăng hay người thế tục, nhiều hoặc ít cũng đều tạo nghiệp ác giống nhau như :

"Giết người, cướp của, đánh đập, tra tấn, chặt tay chân, xiềng xích, hãm hại, ếm đố, bắt hồn, bắt xác, lấy tim, hút máu, lấy não, hút tinh khí thần, lột da của người, bắt giết trẻ sơ sinh, phá thai, phi báng Tam Bảo, tứ trọng ngũ nghịch, thập ác..Vv...trong quá khứ nhiều vô kể số, nhưng có ai biết phương cách hoá giải những nạn nghiệp đó chăng. Dù cho "tự thấy" được nghiệp ác của mình gây tạo trong nhiều đời nhiều kiếp lâu xa về trước, nhưng không có khả năng tự hóa giải nghiệp lực của mình được".

Tạo nghiệp ác thì rất dễ, nhưng hóa giải những ác nghiệp đó thì vô cùng khó, vì không biết đâu mà giải. Qua kinh nghiệm của chúng tôi thì phải siêng trì Chú, phải chí thành sám hối nhiều ngày để được cảm ứng với họ thì mới có thông tin hoặc nhiều hoặc ít, có khi họ im lặng thì cũng bó tay thôi. Đâu có giải khơi khơi được, biết gây tạo tội gì với họ mà giải? tôi thấy nhiều khi Cô phải mất mấy tuần, có khi cả mấy tháng để giảng pháp khai thị cho họ để tìm tin tức. Cô dễ dàng, an ủi, khích lệ, thì mới lóe lên được chút tin tức. Tội nghiệp các huynh đệ, ai rành về lịch sử của thời đại nào thì tra lục phụ Cô. May mắn thì họ cho biết những Tội lỗi của Cô đã gây ra, Cô đã từng làm "Vua, Nữ Hoàng, Nữ Hiệp, Nữ Tu sĩ, Tộc Trưởng của 30 ngàn năm về trước, Đức Giáo Hoàng..vv... ở thời đại nào, cuộc chiến đã xảy ra trước hoặc sau công nguyên, và nguyên nhân gây ra cái chết cho họ.vv...rồi từ đó Cô mới thương lượng NHÂN QUẢ, thuyết pháp khai thị, cứu độ cho tất cả đồng hoan hỷ xả bỏ oán hận và được siêu thoát hết.

Có khi NGHIỆP của Cô cộng với NGHIỆP của chúng tôi đồng kéo đến đòi nợ máu một lượt, giải mỗi ngày, mỗi đêm liên tục suốt mấy tháng trời, tất cả huynh đệ mất thâm đen vì thức khuya suốt mấy tháng, chúng tôi toàn ngủ ngồi dựa vô bàn, ghế nhắm mắt đôi phút cho đỡ đau mắt. Tội nghiệp Cô là không được nhắm mắt một phút giây nào cả, mà Cô ngồi trên ghế bắt ấn, trì chú để chữa thương cho họ suốt đêm mười mấy tiếng không ngừng nghỉ.

Sau này Cô dạy cho chúng tôi trì chú phân phát quần áo, thức ăn cho họ phụ Cô. Tức cười là huynh đệ chúng tôi bảy tám người chia nhóm ra phụ phát mỗi cả hai tay mà họ chẳng nhận được bao nhiêu cả! có huynh đệ hai tay quặt như quặt ruồi, mắt thì nhắm, gáy kho... kho... Cô kêu tên từ đưa ra để sám hối với họ, có khi họ không chịu tha thứ, Cô đành phải tìm biện pháp khác, bằng cách là Cô thay họ đánh chúng tôi 10 hèo (*cây roi của Cô gồm có 100 cây, mỗi một hèo là 100 roi*) để đền cái tội giết hại họ, nên lúc nào họ cũng hoan hỷ, tán thán và chịu tha thứ. Sau khi bị đòn đau đít quá hết buồn ngủ luôn, những kỷ niệm này thật khó quên.

Cô thường dạy :

- Đối với người thường có những cái tâm "cố chấp, sân hận, ích kỷ, đố kỵ, bòn sẻn, kiêu mạn", nhưng muốn tu sửa từ những cái tâm xấu đó chuyển ra những cái tâm "từ bi, hỷ xả, an bình" thì khó vô cùng tận. Phải trải qua nhiều thử thách, đạt được mau hay chậm còn tùy thuộc vào môi trường chung quanh trong cuộc sống hằng ngày nữa. Cho nên phải NHẪN, phải kiên trì, té rồi đứng lên, kiểm tâm mình từng cử chỉ, từng hành động lớn nhỏ, kiểm soát từng lời mỗi khi nói.

Mỗi khi gặp việc trái lòng, những điều chướng nạn, đau khổ, hoặc có người chọc giận, nói lời xốc hông sẽ thấy biết được rõ những cái TÂM sân, tức giận của mình nó vẫn còn lầy lừng như cũ, hay bốt đi phần nào. Nay tâm mình trong, mai tâm mình đục lại, cứ thế mà tập XẢ bỏ ngày một chút, tập giữ tâm bình tĩnh, an vui. Một tháng, hai tháng, ba tháng, ba năm rồi cũng sẽ được. Có người bỏ được liền, có người vài ba năm, năm mười năm, có người cả đời cũng không sửa được. Có nhiều người thói tâm nên bỏ cuộc, mặc cho nó trôi theo dòng nước lũ, trôi lạc vào ba ác đạo.

Trong kinh Pháp Cú dạy rằng :

- “Không có ai trọn đời được khen, mà chẳng bị chê, cũng như chẳng có ai trọn đời bị chê mà không được khen”.

Cho nên, Trong cuộc đời tu tập của mình quyết định sớm hay muộn, nhiều hay ít gì, “cũng có lúc được khen mà cũng có khi bị chê”, đó là điều đương nhiên, không ai tránh khỏi. Vì hiểu được lẽ này, cho nên phải gắng kham NHẼN chịu đựng để vượt qua, chớ đừng nên buông tay, bỏ dở nửa chừng mà uổng phí đi cả một cuộc đời tu tập. Theo Hán tự, bản thân trên đầu của chữ NHẼN đã có chữ ĐAO nằm trên chữ TÂM rồi, hai chữ này kết lại thành chữ NHẼN. Cho nên NHẼN rất là khó, lúc nào cũng có con dao trên đầu! NHẼN được thì an, bất nhẫn thì bất an.

Vì thế:

NHẼN điều khó nhẫn mới là hay,
NHẼN được chướng duyên mới thật tài.
NHẼN bất động TÂM hằng hỷ lạc,
NHẼN rồi không nhớ chẳng bi ai.
NHẼN chư vạn nhân hoàng kim đắc,
NHẼN giữ thân tâm tọa bửu đài.
NHẼN thọ đường tu nhiều khổ lụy,
NHẼN thành trí huệ đạo tâm khai.

Chữ NHẼN nằm trong “Nhẫn Nhục Ba la mật” của hàng BỒ TÁT Đại sĩ pháp thân giai vị (Đệ tam Phát Quang Địa của hàng Thập Thánh Bồ Tát).

Cô dạy thêm rằng :

Phận làm con muốn báo đáp ơn sanh thành dưỡng dục của cha mẹ, không có gì cao quý cho bằng thay thế cha mẹ làm tất cả điều lành, tụng kinh, niệm Phật, trì Chú diệt tội, sám hối thay cho cha mẹ. In kinh, bố thí rồi đem hết tất cả phước đức đó hồi hướng cho cha mẹ được thoát cảnh đọa đày, thoát khổ và được siêu sinh cõi lành. Cha mẹ hiện tiền (còn sống) thì thân tâm được nhẹ nhàng, khuyên nhắc cha mẹ nên xả bỏ những phiền muộn, cố chấp và sân tức.vv....phát bồ đề tâm mà tinh tấn niệm Phật. Khi về già không bệnh tật, lâm chung chánh niệm được vãng sanh Cực Lạc.

Làm một phàm phu có ai dám nói tôi không có lỗi gì hết, tôi không làm gì có tội cả. Chỉ kiếp này không tạo tội thôi, chứ một khi mang thân người là đã mang theo vô thí kiếp tội nghiệp rồi, nó theo mình như bóng với hình, cái nghiệp quả tới sớm hoặc muộn mà thôi. Hoặc nó đã tới mà không để ý cho là việc xui xẻo thường tình trong cuộc sống !

Cuộc thế thương buồn lắm khổ ôi !
Vì chường nghiệp chướng phải đành thôi.
NGŨ DỤC, LỤC TRẦN thân vương lụy,
Tĩnh thức nay TU nguyện kiếp rồi.
NGŨ TRƯỚC TA BÀ bao thống khổ,

*Vạn DUYÊN dày xéo chút thân côi.
ĐẠO HÀNH chí quyết cầu siêu xuất,
Chữ NHẪN nén lòng HẬN chẳng sôi.*

Hôm nay dịp may ngàn vàng đã đến, giúp cho những phật tử chân chính muốn cầu giải thoát và tha thiết muốn vãng sanh Cực Lạc. Nên tôi đã mạo muội xin phép Sư Phụ Bảo Đăng cho tôi kể ra những sự thật này, hầu giúp cho những người con Phật có thêm niềm tin vững chắc hơn trên bước đường tu tập, không còn nghi ngờ, thắc mắc và lo sợ cho mình **“có được vãng sanh về cõi Phật hay không”** ! **“ngiệp nặng quá, kéo đến khảo đảo nhiều quá nên sợ bị thối tâm”** ! thế thôi, ngoài ra tôi chưa hề có một ý gì khác. A-DI-ĐÀ PHẬT xin chứng minh cho toàn thể gia đình con.

Không phải chỉ người ngoài đời bị khảo đảo, bị trả nghiệp bệnh tật thôi đâu, mà chính ngay cả người trong cửa đạo cũng bị nghiệp khảo còn nhiều hơn nữa! từ khi tôi biết chùa PHÁP HOA này đến nay đã hơn mười mấy năm, tôi đã chứng kiến những cảnh Cô BẢO ĐĂNG luôn bị NGHIỆP kéo đến khảo đảo luôn tu bất tận, nội khảo, ngoại khảo một lượt.

“Oán Nghiệp” từ hơn ba chục ngàn năm về trước cho đến 3000 năm của thời Phong Thần, Tam Quốc Chí, mấy thời đại Trung Quốc, ở Nhật Bản, Châu Âu, Châu Á, Châu Mỹ cho đến năm nay 2018, cũng vẫn còn kéo đến đòi nợ máu, vậy mà Cô vẫn an NHẪN, vẫn vui vẻ làm tròn Phật sự mà Sư Ông THÍCH HẢI QUANG đã giao phó. Cô chưa hề thối tâm hoặc nản lòng, dù ít Phật tử hay không có Phật tử. Phật sự Cô đã làm, đang làm và sẽ làm vẫn tiến, vẫn tinh tấn tu tập không hề thối chuyển hạnh nguyện của Cô vẫn kiên cố. Lần lượt nghiệp nào tới trước thì Cô hóa giải trước. Có nhiều khi Cô thức suốt đêm để sám hối với những oan gia của thời đại đó, Cô thuyết pháp khai thị cho họ hiểu Nhân Quả và nghiệp lực của họ.vv....

Để bù đắp lại những tội lỗi của mình, Cô đã cứu độ cho họ được thoát khổ, chữa lành vết thương, chữa lành bệnh cho họ, và đã giúp cho tất cả dân của những thời đại đó đồng được siêu thoát hết cả rồi. Những chuyện này khó tin nhưng có thật, vì mỗi khi Cô hóa giải đều có tất cả chúng đệ tử có mặt cùng thức suốt đêm để phụ giúp Cô phát quần áo, phát cơm và ghi chép tên Pháp danh quy y cho họ của mỗi thời đại khác nhau và ghi sơ lượt cốt chuyện đã xảy ra trong quá khứ và quá trình giải oán nghiệp cho họ.vv... Có những nghiệp quả kéo đến cũng có chúng tôi liên can phụ trong vụ giết họ nữa, cho nên tất cả huynh đệ chúng tôi đều có chút kinh nghiệm này. Mỗi oán nghiệp đều khác nhau, thời đại khác nhau, nên hóa giải cũng khác nhau. Có khi kéo dài cả mấy tuần, mấy tháng để hóa giải chỉ có một oán nghiệp mà thôi.

Đó là một lý do lớn là tại sao chúng tôi tha thiết muốn tới chùa PHÁP HOA để tu học với Cô là như vậy. Ở gần Cô mới thấy lòng TỪ BI và NHẪN LỰC của Cô. Sau bao ngày, tháng, năm giải quá nhiều OÁN NGHIỆP... Cô đã quyết định nổi gót theo SƯ ÔNG, SƯ TỔ ẩn dật tu hành, để SÁM HỐI cho những tội ác mà Cô đã gây tạo trong quá khứ và hóa giải cho bớt đi những **“oán nghiệp”** để bảo đảm được chánh niệm, khi lâm chung thì mới được **“đổi nghiệp vãng sanh”**.

Qua câu chuyện này muốn làm tín chứng cho những người con Phật gần cũng như xa, đang và sẽ đi theo Pháp Môn Mật Tịnh song tu của SƯ TỔ ĐẠI NINH THÍCH THIỀN TÂM và Sư Ông THÍCH HẢI QUANG của chùa PHÁP HOA, TUCSON, AZ. USA do Cô BẢO ĐĂNG hướng dẫn. Nên lập tâm vững chắc mà tu tập sẽ được cảm ứng với PHẬT, BỒ TÁT không xa. Những chướng duyên cũng sẽ được tiêu trừ, mây tan vàng nguyệt rạng. Chúng sanh đa bệnh thì BỒ TÁT đa hạnh, PHẬT và BỒ TÁT lúc nào cũng sát bên ta, chỉ dạy và luôn gia hộ chúng ta. Quý ngài là thuyền chở lớn đưa tất cả

chúng sanh qua bờ giải thoát. Nên không sợ chi, chỉ sợ mình thối tâm không an NHẪN được mà thôi. A-DI-ĐÀ PHẬT!

Sau khi tôi trở về Canada đi khám lại bệnh tình của mình, bác sĩ cho biết bệnh “Ung thư” của tôi rất lành, không cần dùng hóa trị. Mô Phật, thật là hy hữu.

Trước Tam Bảo chứng minh, chúng con xin thay mặt cho toàn thể gia đình đề đầu đánh lễ tam bái đến : - Chư PHẬT, chư đại BỒ TÁT, chư TỔ SƯ, Bồ Tát ĐẠI NINH là VÔ NHẤT Đại sư (*Thích Thiên Tâm Hòa Thượng*) đã có công khai sáng Pháp môn MẬT TỊNH, làm lợi lạc cho vô số chúng sanh cũng như thân nhận Mẹ chúng tôi là **Pt. Đăng Hạnh Lê Thị Huyền** vào Phật trường của Ngài.

Kế đến VÔ NIỆM Đại sư (*là Thích Hải Quang Hòa Thượng*) có công “**chú giải**” đã giúp cho chúng con học hiểu dễ dàng hơn và chỉ bày phương tiện cho chúng con tu tập.

Sau cùng là Sư phụ BẢO ĐĂNG (*Pháp hiệu VÔ NĂNG*) đã như người Mẹ thứ hai trong Đạo và ngoài Đời đã uốn nắn, dạy khuyên, thương yêu, la rầy và dìu dắt đệ tử chúng con. Sự khổ cực và an nhần của Cô hơn 33 năm qua, làm một tấm gương sáng cho chúng con noi theo để tu sửa thân, tâm.

Đại on này, toàn thể gia đình chúng con luôn tạc dạ ghi lòng. Chúng con xin nguyện mười phương Phật luôn gia hộ cho Pháp Môn MẬT TỊNH này của chùa PHÁP HOA Tucson, Arizona được trường tồn, lan xa đến những người con Phật có thật TÂM, thật HẠNH và có đại DUYÊN với chánh pháp của Phật. Chúng con :

Nguyện đem công đức này
Trang nghiêm pháp MẬT TỊNH
Trên đền đáp bốn ân
Dưới cứu khổ Tam đồ
Nếu có kẻ thấy nghe
Nên phát Tâm Bồ đề
Nghiệp ác thời hóa giải
Hết một Báo thân này
Đồng sanh Cực Lạc Quốc
Đồng làm BỒ TÁT hạnh
Đồng cứu độ chúng sanh.
Đồng chứng thành PHẬT đạo!

Kế đến chúng con thành kính,

*Chúc Cô Sinh Nhật thật là vui,
Đệ tử vây quanh thắm nụ cười.
Ngày xưa cần khổ bao gian khó,
Đạo quả viên thành hoa trở tươi.*

*Tiên nữ, Thượng nhưn đồng ca tụng,
Bồ Tát khen cô tiếng vang xa.
Cứu độ vong linh, lìa nghiệp khổ,
Pháp Hoa Phật sự đáng vinh ca.*

*Sinh Nhật Cô nay đã thay đổi,
Hoa sen nở rộ dưới gót chân.
Đến, đi vững bước không ngăn ngại,
Thượng Phẩm sen vàng hẹn cổ nhân.*

Đệ tử Đăng Lâm, Đăng Uyển và toàn thể gia đình, thân quyến của chúng con kính tặng Sư phụ.